

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 23. Mt. XVIII

Birželio-June 4, 1938

LTSR valst.
respublikinė
biblioteka

SEKMINIŲ SEKMADIENIS

EVANGELIJA

Jono 14, 23—31

ANUO metu, Jėzus tarė savo mokytiniam: Jei kas mane myli, tas laikys mano žodžius; ir miano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisimė ir pasidarysime pas jį buveinę. Kas manęs nemyli, tas mano žodžių nelaiko; žodžiai gi, kuriuos jūs girdėjote, ne mano, bet to, kuris yra mane siuntęs, Tėvo. Tai aš jums kalbėjau, pasilikdamas pas jus. Ramintojas gi, šventoji Dvasia, kurį Tėvas atsiųs mano vardu, jis jus viso išmokins ir primins jums visa, ką tik aš jums kalbėjau. Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę; ne kaip pasaulis duoda, aš jums duodu. Tegul jūsų širdis nenusigąsta ir tenebijo. Girdėjote, kad aš jums sakiau: Aš einu ir ateinu pas jus. Jei mylėtumėte mane, jūs juk džiaugtumėtės, kad aš einu pas Tėvą, nes Tėvas didesnis už mane. Ir dabar aš jums tai pasakiau pirm, nekaip įvyko, kad įvykius tikėtumėte. Jau nebedaug aš kalbėsiuos su jumis. Nes ateina šio pasaulio kunigaikštis; manyje jis nieko neturi, bet kad pasaulis pažintų, kad aš myliu Tėvą ir taip darau, kaip Tėvas man įsakė.

LEKCIJA

Apd. 2, 1—11

SEKMINIŲ dienai atėjus, visi buvo draugstoje pačioje vietoje. Štai ūmai pasigirdo iš dangaus ūžimas, lyg-kad kilstančio smarkaus vėjo, ir pripildė visus namus, kuriuose jie sėdėjo. Jiems pasirodė pasidalinę tarsi ugnies liežuviai, ir ant kiekvieno iš jų nusileido po vieną. Visi jie pasidarė pilnai šventosios Dvasios ir emė kalbėti visokiomis kalbomis, taip kaip šventoji Dvasia jiems davė prabilti. Jeruzalėje buvo apsigyvenusių žydų, žmonių dievobaimingų iš visų po dangumi esančiųjų tautų tarpo. Kilus ūžimui, susiėjo minia ir nežinojo, ką manyti, nes kiekvienas girdėjo juos kalbančius savo kalba. Visi buvo begalo nustebę ir kalbėjosi tarp savęs: Štai, argi ne visi šitie, kurie kalba, galiliejiečiai? Taip kaip gi kiekvienas mūsų girdime savo gimtąją kalbą. Mes partai, mēdai, elamiečiai, Mėzopotamijos, Jūdijos ir Kapadokijos, Ponto ir Azijos, Prygijos ir Pampylijos, Aigipto ir prie Kyrėros esančiojo Lybijos krašto gyventojai, ativiai romėnai, kaip žydai, taip ir naujatiečiai, krėtiečiai ir arabai, girdime juos mūsų kalbomis skelbiančius didžius Dievo veikalus.

SEKMINIŲ ŠVENTĖ

Kristus išlaikė savo žodį. Jis pažadėjo savo apaštalams kad Jis po įžengimo dangun pas savo Tėvą, atsiųs jiems šventąją Dvasią. Šis pažadėjimas buvo išpildytas Sekminių dienoje. Apaštalams ir kitiems Kristaus išrinktiesiems susirinkus Jeruzalės vienoje vietoje, ūmai pasigirdo iš dangaus balsas, tartum galingo vėjo ūžimas, ir šventoji Dvasia nužengė ant jų, degančiųjų liežuvių pavydale, ir pripildė juos savo malonėmis. Sustiprinti tiesa ir jėga, jie pradėjo savo apaštališkąją pasiuntinybę skelbti Evangeliją ir priimti žydus ir pagonis į Bažnyčią, kurie įtikėjo. Nuo Sekminių šventės mes pradeda naują metų laikotarpį; malonių įstatymas žmonijai apreiškėtas, ir žemės giminės jam nuolankiai pasiduoda. Sekminių švenčių laikotarpis nurodo mums laiką, kuriuo prasidėjo šventosios Dvasios misija, įkūrimas ir išplatėjimas Kristaus Bažnyčios, kurios pasilikimas tesis iki pasaulio pabaigos. Mes turime laimę gyventi šiuo malonių laiku ir priklausyti prie Kristaus Bažnyčios, kurioje šventoji Dvasia nuolatos gyvena, kad joje ir per ją teiktų atpirkimo vaisius žmonijai.

Kelias Tikrojon Laimēn

(Pasiskaitymai šventadieniams)

Parašė Kun. Al. Bublys, M. I. C.

(Tešinygs)

VI.

Jėzaus iš mirusiųjų prisikėlimas

Jėzaus iš mirusiųjų prisikėlimo įvykis (faktas) yra taip svarbus mūsų R. K. tikybai, kad, jei Jojo prisikėlimas nebūtų buvęs tikras įvykis, tai visas R. K. Bažnyčios mokslas sugriūtų, lyg ant ledo pastatytas namas, ką ir šv. Paulius tvirtina sekančiais žodžiais: "O jei Kristus neprisikėlė, tai tuščias yra mūsų apskatinėjimas, tuščias ir jūsų tikėjimas" (1 Kor. 15, 14). Šio dėliai netikėliai ir visi Bažnyčios priešai niekro tiek nesirūpina, kiek įrodyti, jog Jėzus, Kristus nesąs prisikėlęs iš mirusiųjų. Tačiau, tuščios jūsų pastangos!

1. Kristus tikrai prisikėlė iš mirusiųjų

Šis stebuklingas Jėzaus Kristaus prisikėlimas yra lygiai taip tikras įvykis, kaip kad yra tikri įvykiai, jog Kristus buvo gimęs Betliejaus kūtelėje, jog Jis buvo mires ant kryžiaus, jog Jeruzalės miestas buvo Titaus sugriautas, jog žydai yra išsisklaidę po visą pasaulį, jog buvo buvęs Napoleonas, jog buvo buvęs ir pasaulinis karas!

Be Jėzaus prisikėlimo iš mirusiųjų jokiū būdu negalima išaiškinti nei Apaštalu išvidinio, dorinio pasikeitimo ir jų po visą pasaulį išplatinimo Kristaus Evangelijos, nei viso pasaulio atsinaujinimo ir atgijimo.

Gi patys žydai matė sau didžiausio pavojaus; jei Kristus prisikelsias iš mirusiųjų, kaip kad buvo žadėjęs. Šv. Mato Evangelijoje (27, 63) skaitome, jog žydai nuvykę į Pilotą, prašytų leisti jiems pastatyti prie karsto savą sargybą, tam tikslui, kad kartais Apaštalai neišvogtų Jėzaus kūno "ir nesakytų liudžiai: Jis kėlėsi iš mirusiųjų; tas paskutinysis suklaidinimas bus piktesnis už pirmąjį. Pilotas jiems tarė: Jūs turite sargybą; eikite, sergėkite, kaip mokate. Ir jie nuėjo ir, padėję antspaudą ant akmens, apstatė kapą sargais" (Mat. 27, 64).

Pradžingo žydai! Na, manė sau: dabar nebeprisikels! Tačiau, veltui džiaugšmas. "Pradžius subatai... angelas nužengė iš dangaus... nurito akmenį... sargai nusigando ir pasidarė, kaip numirėliai... Jis prisikėlė..." (Mat. 28). Išsigando žydai, išgirdę iš sargybos burnos, jog Jėzus prisikėlė! Norėdami paslėpti šį įvykį, jie bijo viešai juos tardyti; taigi, jie nebaudžia sargybos, bet duoda jiems pinigų — kišinio, liepdami sakytis, jog tai, jiems bemiegant, mokiniai atėję ir pavogę kūną! Pastatė miegančius liudininkus!

Jėzus pasirodo šv. Magdalietai, paskui kitoms moteriškėms, liepia pranešti Kefai, t. y. šv. Petru. Šis su šv. Jonu skubiai bėga į karstą ir randa jį tuščią! Tačiau, Apaštalai vis dar netiki prisikėlimu: "Tos žinios jiems pasirodė lyg tuščios pasakos, ir jie jomis netikėjo", sako šv. Lukas (24, 11).

Štai Jėzus pasirodo susirinkusiems Apaštalam. Šie nustemba. Jisai sako: "Ar turite ko valgyti?" (Luk. 24, 39 ir 46).

Pasirodo einantiems į Emaus mokiniams; šv. Tamas netiki ir Apaštalais. Kaip štai, ir šitam netikėliui pasirodo Jėzus, liepdamas jam palytėti Jojo žaizdas.

Per 40 dienų Jėzus rodosi Apaštalam, penkiems šimtam pirmųjų krikščionių, moko juos, išpėja, duoda įsakymų.

Šitie visi liudininkai iš pradžių jokiū būdu nenorėjo tikėti, jog Jėzus prisikėlęs, ir tiktai tada įsitikino, kad savo akimis pamatė, savo ausimis išgirdo Jį kalbant, savo rankomis prisilytėjo Jo! Net reikia stebėtis jais.

Šv. Grigalius D. ieško priežasties, kurios dėliai patys Apaštalai taip vargiai įtikėjo prisikėlimu, ir prieina išvadą, jog šitoksai netikėjimas buvęs ir esąs mums kaip tik reikalingas, kad nebūtų jokios abejonės, jog Kristus ištikrųjų yra prisikėlęs!

Šio dėliai ir šv. Paulius rašo: "prisikėlė trečią dieną pagal Raštą; ir jog pasirodė Kefai ir po to vienuolikai; paskiau pasirodė daugiam, kaip penkiem šimtam brolių draug, iš kurių daugelis pasilieka ir dabar... pas-

kiau visiems Apaštalams; visų paskiausiai pasirodė man..." (1 Kor. 15, 4-9).

Iš viso, kas aukščiau pasakyta, Jėzaus Kristaus prisikėlimas yra taip aiškus ir taip istorinis įvykis, kad juo gali netikėti tik žmogus užsispyrėlis, piktos valios!

2. Apaštalų išvidinis pakitėjimas

Šito stebuklingo prisikėlimo pasekos buvo tai visų pirma stebuklingas Apaštalų ir mokiųjų išvidinis pakitėjimas.

Kas jie tokie buvo? Gi paprastieji rankpelniai, tamsūs, pilni žmogiškųjų ydų, pavydūs, bailiai, netikėliai, kurie, pirmajam pavojui pasirodžius, išsiblaško ir slapstosi po užkampius, lyg vilko užpultos avelės; net išrinktasis vyresnysis Apaštalas viešai išsigina Jėzaus, o Paulius žiauriausiai persekioja krikščionis!

Štai, po prisikėlimo darosi stebėtina, žmogiškai neišaiškinama, stebuklinga atmaina! Šitie bailiai, tamsuliai, visų niekinamieji, jau drąsiai atsistoja visų žydų areopago (tarybos), žiaurių šio pasaulio galiūnų akivaizdoje, išsiskleidžia po visą pasaulį, skelbia "prie kryžiaus Prikaltąjį!" Dabar jie nebedreba, nebijojo, nebesvyruoja! Jie žengia pasaulin pirmyn ir pirmyn! Jų jau niekas nebegali sulaikyti: nei pančiai, nei kalėjimai, nei plakimai, nei kamavimai, nei badas, nei troškulys, nei vargas, nei oras, nei jūros, nei nežinomi, tolimi, pilni pavojaus kraštai! Nei, pagaliau, nebenubailina net ir mirties kančios: jiems viena rūpi: "apsakinėti Jėzų Kristų ir tą prie kryžiaus prikaltąjį!" Jiems rūpi skelbti meilę Dievui ir artimui, skelbti lygybę, brolybę, skelbti nuolankumas, atsidėjimas savęs, dovanojimas užrūstinimų, meilė net priešams — žodžiu — visa tai, ko taip nuožmiai neapkenčia pasaulis! Šitaip tai veikia, šitaip tai kenčia, šitaip tai miršta tie liudininkai, kurie matė Jėzų, prisikėlusį iš mirusiųjų!

"Tikėkite, Aš nugalėjau pasaulį", sako jiems Išganytojas, o šv. Jonas turi teisės tarti: "Ir tai nugalėjimas, kursai nugalai pasaulį: mūsų tikėjimas" (Jon. 5, 4).

Šią stebuklingą Apaštalų pakitėjimą paliūdija istorija, o žmogaus protas šito negali išaiškinti kitonišku būdu, kaip vien tik tuo, kad jie virto tokiais, kadangi Jėzus Kristus yra prisikėlęs iš mirusiųjų!

3. Pasaulis prieš prisikėlimą ir po Jo

Pažvelgkime dabar į dabartinį pasaulį ir jojo civilizaciją, jo visuomeninį gyvenimą, jo pažiūras į šeimą, į žmones, į siekius, ir sulyginkime visa tai su pasauliu prieš Jėzui Kristui prisikėlus iš mirusiųjų.

Koksai tai skirtumas! Šeimos lyg kad ir nebūta; moteris išniekinta, paminta po vyro kojų; šeiminkų, valdovų saulybė; žvėriškas pasielgimas su pavergtaisiais, negalinčiais; cirka, kur gladiatoriai (kovojan-tieji tarpusavyje cirkuose vergai) skerdžia kits kitą, o žvėrys plėšo gyvus žmones! Patys mokslinčiai, k. a. Solonas, Likurgas, Seneka, Plutarkas, liepia mesti vilkams nesveikuosius, silpnuosius vaikus, kūdikius!

Prieš Jėzui prisikėlus iš mirusiųjų lygiai su didžiausia panieka žiūrėta į vergą, į priešą, į svetimtautį, į neturtėlį, į kaltininką! Teismas jųjų nė kiek nepasigailėdavo; žmonės mindydavo juos po kojų! Nė vienos prieglaudos vaikeliams, našlėms ir našlaičiams, seneliams, pavargėliams! Jokios apsaugos silpnesniesiems! Silpnesnės tautos pamintos po kojų, naikinamos taip, kad neliktų ir pėdų! Visur kerštas, neapykanta, viešas girtuokliavimas, paleistuvavimas, žmogžudystės! Susidarė net patarlė: "Homo homini lupus", t. y. žmogus žmogui vilkas! Šitokio tai būta pasaulio prieš Jėzui prisikėlus iš mirusiųjų!

Štai, vien tik Jėzus stebuklingai prisikėlia iš mirusiųjų ir šiuo kuoaiškiausiai priparodo savo dievybę, vien tik Jojo vidujiniai pasikeitusieji Apaštalai ir jųjų įpėdiniai pradėjo skelbti pasauliui meilės Evangeliją, pasaulis kai bežiūrint pradeda kilti aukštyn, atgyti, lyg kad gamta, pavasariui užėjus: nutirpsta ledai, nudžiūsta purvai, viskas sužaliuoja, medžiai išsprogsta, lapojas ir gamina gardžiausius, saldžiausius, skaisčios saulutės prinokintus vaisius!

Pasaulis pradeda į visa žiūrėti kitoniškoms akimis — jis pradeda atsiplėšti nuo žemės, pradeda žvelgti į dangų! Meilė Dievui ir artimui grindžia pamatus teisybei. Visų lygybė Dievo akivaizdoje tvarko visuomenę, tiekia liuosybės asmeniui! Moteris paliuosuojama iš vyrų saulybės, vaikai ilyja teisių; silpni ir pavargėliai at-randą globą! Visi lygūs pagal įstatymus! Kiekvienas turi laisvės teisių. Nė vienam

neleista sauvaliauti, skriausti, niekinti! Visiems apsakinėjama meilės Evangelija! Atsiranda padorumo — kas kūniška, žvėriška, gyvuliška, su tuo slepiamasi, tas stovi paniekoj! Kas kilnu, kas aukšta, tai gerbiama, garbinama, aukštinama! Prieš žilą plauką lenkiama galva; nuogi pridengiama, nuliūdusieji paguodžiama, nemokantieji pamokoma, ligonys aplankoma, pakeleivis į namus priimama, vergai atleidžiama iš vergijos!

Šimtai, tūkstančių tūkstantys atsižada pasaulio, eina į nežinomus kraštus, neša šviesą ir meilę, vargsta, kenčia, miršta, slaugina ligonius, paliegėlius, ima globon silpnuosius, apleistuosius!

Iš kurgi visa tai? Visa tai gali išaiškinti tiktai ir vien tiktai Jėzaus Kristaus iš mirusiųjų prisikėlimas!

Sakyti, jog ir be Kristaus prisikėlimo žmonija būtų galėjusi prieiti tą patį dorovingumo laipsnį, tai yra vistiek pat, kaip kad tvirtinti, jog paseka galinti būti be priežasties, jog šitoksai pakitėjimas, šitoksai pasiaukojimas, šitokios dorybės, šitoks atsižadėjimas savęs gali atsirasti be tikslo, be vilties atlyginimo! Yra tai nepažinti ir nesuprasti žmonijos istorijos.

Atskleiskite jos lapus, perkrautinėkite visas senovės liekanas, o niekur nerasite nei vieno taip kilnaus, taip tobulo įstatymo, nei vienos taip gilios filosofijos, nei vienos taip šventos dorybės, nei vienos taip keliančios aukštyn, paguodžiančios minties — idėjos, kokią rasite Evangelijoje, prisikėlusiojo iš mirusiųjų Jėzaus Kristaus įsteigtoje R. K. Bažnyčioje!

Kur yra Platono, Cicerono, Aleksandro, Anibalo, Scipiono, Augusto ciesoriaus apaštalai, kurie dėl anų idėjų būtų paguldę savo galvas, būtų skleidę jas po visą pasaulį? Anie pranyko patys ir kartu su jais pranyko ir jų idėjos; o tuo tarpu nuo 20 šimtmečių žmonija žengia pirmyn visai priešingu jiems keliu!

Ši pažanga yra išėjusi iš Jėzaus karsto, sustiprino Apaštalus, o per juos jų mokinius, palietė visą žmoniją!

Ši pažanga nenyksta, nesilpsta! Ji yra, gyvuoja ir gyvuos iki pasaulio baigos!

Žmonija kilsta aukštyn, kadangi Jėzus Kristus yra prisikėlęs iš mirusiųjų! Žmoni-

ja nepražus, jei seks paskui Jį ir klausys Jo! Kadangi Jis yra "prisikėlimas ir gyvenimas" (Jon. 11, 25), kadangi "Kristus prisikėlusis daugiau nebemiršta" (1 Kor. 15, 22).

Jis pats prikėlė save iš mirusiųjų, prikėlė Apaštalus ir dar ir nūnai kelia aukštyn visą pasaulį!

Štai kas yra tasai, iš kurio mes esame ėmę savo mokslą! Štai, regimi didžiausieji Jojo stebuklai — Jojo užgimimas ir Jojo iš mirusiųjų! Štai, kokių mes tikime ir pasitikime! Taigi, kas išmintingesnis? ar tas, kurs tiki šitokiu Jėzu, ar tas, kurs nepripažįsta Jojo mokslo ir prasimano kažkokius naujus programas, naujus mokslus?!

Išmirtingai elgiasi žmogus, tikėdamas ištikimu žmogumi. Kiek tai išmintingiau elgiasi žmogus, tikėdamas Dievu! Žmogus gali klysti ir klysta, tačiau, ne Dievas!

Šv. Augustinas sako, jog iš mūsų pusės būtų didžiausias piktžodžiavimas manyti, jog mūsų Viešpats, tobuliausioji Tiesa, galėtų skelbti netiesą kad ir mažiausiame dalyke!

Taigi, tikėdami Kristumi, esame labiau tikri, kaip kad būtumėme savo akimis matę, savo jausmais atjautę. Todėl tai ir šv. Hofbaueris, matydamas kabant ant sienos paveikslą, yra šitaip išsitaręs: "Aš labiau tikiu, jog yra vienas Dievas trijuose Asmenyse, kaip kad tu, kad šis paveikslas kabot ant sienos. Mano pojučiai gali mane suklaidinti, tačiau, ne Dievas!"

Universiteto profesorius Augustas Fridrichas Gofroerem'is, protestantas istorininkas, jau seniai buvo nustojęs tikėti tuo, kad pradėjo nagrinėti krikščionių tikybos atsiradimo priežastį. Begvildendamas jis priėjo tą išvadą, jog nė vienas istorinis įvykis nėra taip aiškus, taip tikras, kaip kad Jėzaus iš mirusiųjų prisikėlimas. Šito pasekos buvo tos, jog jis iš naujo įtikėjo ir virto uoliausiu kataliku. Pasimirė 1861 metais.

Gerų norų žmogus visados suras priežastį tikėti, o piktos valios — netikėti!

(Bus daugiau.)

"Duodant išmaldos, netrimituok ties savim trimitu, kaip kad veidmainiai daro sinagogose ir gatvėse, kad būtų žmonių gerbiami. Ištikrųjų, sakau jums, jie atsiėmė savo užmokesnį." (Mato VI, 2).

K. V. Andriūška, M.I.C.

Jėzaus Širdis - Mūsų Paguoda

Pamaldumas švč. mūsų Atpirkėjo Širdžiai, kurs paskutiniaisiais šimtmečiais paplitęs po visą horizontą, galingai visur gaivina krikščioniškąjį gyvenimą: darbininkui — darbus dirbdamas; tautiečiui — tautai, tautos garbę keldamas; kareiviui valstybės — tėvynę gindamas... Žodžiu, kiekvienai Dievo sutvertai sielai, Jo meilės spindinti širdis yra geriausia priemonė savo dvasiniam gyvenimui gaivinti. Liepsnojanti švenčiausia Jėzaus širdis, neišsemiama meilės šaltinis, gali ir turi uždegti kataliko širdį šventa Dievo meile tąją ugnimi, kurios Kristus atėjo siųsti į žemę, trokšdamas, kad ji niekuomet neužgestų, bet nuolatos didesnia ugnimi kurentusi.

1. Jėzaus Širdies Pažadas

Beveik prieš du šimtu metų vieno vienuolyno kamarėlyje klūpo dievybėje paskendusiu vienuolė — Marija Margarita Alakok. Meldžiasi ir mąsto apie švenčiausiąją Jėzaus Širdį. Staiga kambarys nušvinta dangiška šviesa. Prieš vienuolę stoja pats Išganytojas visoje savo didybėje. Jo krūtinėje plaka atvira Širdis, toji Širdis, kuri, kaip pats Išganytojas pasakė, trokšta savo meile uždegti visų žmonių širdis. Tai buvo toji pati Širdis, kuri moka atleisti ir dovanoti, kuri prieš savybę kviečia visus, nuo šalto pasaulio rūpesčių prieš Jos atsilsėti: *„Ateikite prie manęs visi,*

kurie vargstate ir esate apkrauti, o aš jus atgaivinsiu.”

Kartais didžiausiu nedėkingumu žmonija Jam atsimoka, bet Jojo širdis leidžia naudotis visomis jos gailestingumo malonėmis. Ir jiems davė Jėzus savo prižadą:

„Aš prižadu tau savo Širdies gailestingumu, kad visiems, kurie prisitartins prie Dievo stalo pirmuose devyniuose penktadieniuose paeiliui einančių mėnesių, duosiu tikros atgailos malonę: jie mirs malonėje ir priėmę Šventus Sakramentus; ir mano Širdis toje paskutinėje valandoje jiems bus užtikrinta pagalba.”

Atydžiai perskaityk ir įsigilink į Viešpaties Jėzaus pažadą. Gal ir paprasti žodžiai, bet, kiek juose mums suraminimo, saldaus paguodos! Aiškiai pasakyta: kas devyniuose pirmuose penktadieniuose paeiliui einančių mėnesių, dievotai Švč. Jėzaus Širdies garbei priims šv. Komuniją, ką apturės? Laimingą mirtį, ir tikruos laimės amžiname gyvenime. Begalo didelės vertės pažadas! Ar pasinaudosi juomi?

Mūsų siela amžina. Jos amžinume glūdi visas mūsų gyvenimo tikslas: ar amžina laimė, ar amžina prapultis. Amžinybės gi vartai atsidarys, išmušus paskutinei mūsų šio žemės gyvenimo valandai. Dėl to mirtis verčia kiekvieną rimtai pagalvoti apie savo paskutinį gyvenimo tikslą. Daugelis, kol sveiki ir laimingi, nenori rūpintis savo išganymu, nori džiaugtis gyvenimu, tenkinti savo jausmus. Bet atsimink, mirties valandoje prabėgs pro mūsų dvasios akis, mūsų visas prabėgs pro mūsų dvasios akis visas mūsų praieities gyvenimas.

Tačiau, ne aš tave suraminsiu ir ne mano žodžiai, bet švenčiausioji Jėzaus Širdis.

(Bus daugiau.)

MANO MALDELĖ

Kai šviesi saulutė už kalnų užlindo, ir šimtai žvaigždelių ant dangaus suspindo, aš tada klaupiuosi tyliai prieš smūtkelį ir siunčiu Dievuliui paprastą maldele.

Laimino Dievulis tą mažutę maldą: siela pragiedrėjo, buvo miela, saldu.

Paklausimams Atsakymai

Keliose kalbose atnašaujamos Mišios? Rymo Katalikų Bažnyčioje Mišios laikomos lotynų kalboje. Tačiau yra dar dešimts kitų kalbų, kuriomis Katalikų Bažnyčia leidžia šv. Mišias atnašauti. Bažnyčia leidžia įvairių apeigų katalikams vartoti įvairias kalbas, bet kiekviena Bažnyčios pripažinta apeiga turi laikytis savo kalbos. Šalia lotynų kalbos, kuri vartojama Rymo Katalikų apeigose, Mišios yra teisėtai atnašaujamos dar sekančiomis kalbomis: graikų, slavų, syrų, koptų, etijopų, armėnų, arabų, gruzinų, rumėnų ir vengrų.

Ar tiesa, jog yra buvę du popiežiai vienu laiku? — Netiesa. Vienu ir tuo pačiu laiku, niekad nėra buvę daugiau kaip vienas tikras popiežius. Žinoma, yra buvę tokių drausulių, kurie neteisėtai, klaidinančiai skelbė save popiežiais, bet tikrenybėje nebuvo joki popiežiai.

Ar krikštas yra didžiausias sakramentas? Jeigu ne, tai kuris yra? — Krikštas yra reikalingiausias sakramentas, nes, pirma: "jei kas neatgims iš vandens ir Šventosios Dvasios, tas negalės įeiti į Dievą karalystę". Antra, be krikšto sakramento negalima priimti kitų sakramentų, nes Kristaus sakramentais gali naudotis tik Kristaus Bažnyčios nariai. Bažnyčios gi nariais tampame tik per Krikštą.

Taigi, nors Krikšto sakramentas yra reikalingiausias, bet jis nėra aukščiausias ar kilniausias sakramentas. Didžiausias ir kilniausias Bažnyčioje sakramentas yra švenčiausioji Eucharistija, nes ji yra Jėzaus Kristaus, Dievo - Žmogaus tikras Kūnas ir Kraujas, po duonos ir vyno pavidalais. Švenčiausiam Sakramente yra tas pats, gyvas Kristus, kurs visus kitus sakramentus yra įsteigęs.

Kas renka popiežių? — Vienam popiežiui mirus arba atsistatydinus, naują popiežių renka kardinolai. Jie suvažiuoja į taip vadinamą konklavą, arba susirinkimą, per kurį pagal ypatingas taisykles išrenka naują popiežių. Išrinkimas tik tada yra geras ir ga-

lioja, kai bent du trečdaliu kardinolų balsuoja už tą patį asmenį.

Ar priimant Sutvirtinimo Sakramentą reikalinga prisiimti ir naują vardą? Sutvirtinimo sakramento priėmimui nėra reikalinga naują vardą prisiimti, tačiau taip daroma pagal seną ir dievotą paprotį. Naują vardą iname dėlto, kad turėtume naują danguję globėją, kurio pagalbos ir užtarymo galėtume šauktis.

Esu penkiolikos metų amžiaus. Ar manote, jog tai būtų dar per anksti pradėti rūpintis pašaukimu? — Visai ne, vaikelai. Su Dievo malonės pagalba — kurios visad nuširdžiai prašyk — ir su nuodėmklausio patarimu, jau yra galima sužinoti savo pašaukimą, nors dar teturėtum vos penkioliką ar šešioliką metų. Penkiolikos metų asmenims, Bažnyčia leidžia stoti į naujokyną, o pabaičius šešioliką metų, leidžia daryti pirmuosius vienuoliškus įžadus.

Kodėl velyklaikyje Bažnyčia taip dažnai kartoja "aleliuja"? — Aleliuja yra žodis susidedęs iš dviejų žydiškų žodžių: "Halelu" ir "Jah", kurie reiškia: "garbinkite Viešpatį" arba "garbė Dievui". Dažnu "aleliuja" kartojimu, Bažnyčia primena, jog nepaliaujančiai turime dėkoti mūsų gerajam Išganytojui už suteiktą Jo prisikėlimo iš numirusiųjų malonę.

Šv. Augustinas aiškina, jog "velyklaikis (t. y. laikas nuo Velykų sekmadienio iki Sekminių) stato mums prieš akis amžiną, linksną dangaus gyvenimą, kur nepertraukiamai giedosim Dievo garbę;... gavėnios gi laikas — reiškia mūsų žemiškąjį gyvenimą... kuriuo metu turime... gailėtis savo skaitlingų prasižengimų ir ilgėtis mūsų tikrosios dangiškosios tėvynės". Taigi, pagal šio Bažnyčios mokytojo mintį, "aleliuja" geriau tinka velyklaikiui, negu liūdniajam gavėnios metui.

"Tu gi, kada meldies, įeik į savo kambarį ir, užsidaręs savo duris, melsk savo Tėvą slapčia; ir tavo Tėvas, kurs mato slaptoje, tau atsilygins." (Mato VI, 6).

Parašė Paul R. Martin

Vertė Kun. A. T. (Samata)

Juozapas Dutton, Molokajo Herojus

(Skiriu šv. Pranciškaus idėjų skleidėjui, gerb. kun. Pranciškui M. Jurui)

KATALIKŲ bažnyčia Stowe sodyboje, Vermonto valstybėje, yra vien misija, kurią kunigai atlanko iš netolimo Waterbury. Tačiau, nors Stowe sodyba ir nepopulinga, bet savaimi didžiuojasi tuomi, kad ji yra gimtinė vieno iš labiausiai atsižymėjusių asmenų Amerikos katalikų gyvenimo istorijoje. Tas asmuo, kuris gimė iš puritonų tėvų, anglikonizme rado akmeninį laiptą į Petro Uolą, ir per herojišką meilę, savęs atsižadėjęmą ir didelį norą — jei ne per aktuališką troškimą — dėl kankinystės, mirė šventumo kvėpėjime.

Tas asmuo buvo Ira B. Dutton, kurs savo kondicijonalinio krikšto metu kaip katalikas gavo vardą Juozapas, ir kurs kaip apaštalas dėl Molokajo raupsuotųjų sekė garbingąjį Tėvą Damieną į tolimo Pacifiko salą, kuri tuo metu buvo mizerijos ir sielvarto nelementa vieta. Tai buvo izoliuota arba nuo žmonių atskirta sala, kaip ji tikrai yra šiandien — atskirta nuo pasaulio ir apgyventa tais nelaimingais tvariniais, užsikrėtusiais ta baisia ir nepagydoma liga, kuri amžiais klasifikavo savo aukas kaip “netyrasias”. Tačiau, Juozapas Dutton, sklandžios minties vyras, tvirto sudėjimo, sekmingas kiekviename veikime, kurį užsimodavo varyti, savanoriai nusigrįžo prieš pasaulį, kaip tarp nepakenčiamų apystovų Molokajuje galėtų gyventi atgailos gyvenimą Dievo tarnyboje.

Pasaulis skaitė jį, ir tikrai taip, kaip herojų. Būta tūkstančių, kurių pagarba dėl jo jungėsi kartu su pasigailėjimu vienam, kuris pagal jų manymą paaukojo viską, kas tik gyvenime yra brangu, kad tapti tikruoju kaliniu toje vietoje, kuri visiems yra baisiai purtinanti — išskiriant tuos, kurių širdys persipildo Kristaus meile ir kurie, kartu su šv. Prancišku Asyžiečiu, gali matyti Kristų raupsuotojo asmenyje. Tačiau, savo kilniame užsimojime — Juozapas Dutton neįjutė savęs pasigailėjimo, ir šimtai jo laiškų, kuriuos rašantis skaitė, liūdija, kaip jis gyveno šypsena veide ir buvo jumorin-

gas, ir tokiu pasirodydavo kiekviena proga. Jis buvo tikrai laimingas savo dalimi, nes jis rado tai, dėl ko praleido daug metų ieškojime, kad, pagal jo paties manymą, daryti atgailą už prasižengimus prieš Dievo įstatymą.

Jis gimė Vermonto valstybėje iš šeimos seniai buvusi gyvenusios Naujoje Anglijoje; jo vaikystė buvo paprasta, ir jo tikroji istorija prasideda su civiliniu karu, kuriame nuo pat pradžios tarnavo Wisconsin valstybės savanorių regimente. Kaip kareivis, jis nusipeinė pirmojo leitenanto rangos, ir kuomet taika buvo padaryta tarp Šiaurii ir Pietų valstybių, jis tarnavo valdžiai kaip ištikimas valstybinis darbininkas.

Konvertitas

Juozapo Duttono sekantis atsivertimas, kaip jis manė, iš nuodėmingo į dorovinį gyvenimą, tuojau dar jo nevedė į Katalikų Bažnyčią. Tačiau, visgi jį, kaip anglikoną, padarė pamaldesniu, ir jis buvo patenkintas tame tikėjime tiek, kiek jis žvelgė į religiją kaip malonią tarnybą Dievui — ir su didele pagarba kaip svarbia priežastimi. Betgi jo dvasiniai troškimai ėjo viršum to visa. Jis pradėjo mąstyti apie atsisteisimą ir apie atgailos reikalingumą senu ir katalikišku nuvokimu, ir juo daugiau jis svarstė apie praėties trūkumus, tuo labiau jis jautė esąs verčiamas tapti savanoriu penitentu šiame pasaulyje, kad nebūtų baustas anapus karsto.

Taip apie vienerius metus is atsidavė katalikų tikėjimo studijoms, ir pagaliau — jo 40 metų gimtadienį, būtent, balandžio 27 dieną, 1883 metais, Tėvas J. A. Kelly, O. P. jį kondicijonaliai apkrikštino šv. Petro bažnyčioje, Memphis mieste, Tennessee valstybėje. Praėjus vieneriems metams, jis atsisakė nuo užimamos valdiškos vietos, pasitikėdamas rasti tokią vietą, kur galėtų atsiduoti atgailos gyvenimui, ir jis nuėjo pas trapistus Getsemanėje, Kentucky valstybėje, kur buvo priimtas kaip oblatas.

(Bus daugiau)

Klusnybė Kristaus Vietininkui

DIEVIŠKOJO Išganytojo Vietininkas čia, žemėje, yra Šv. Tėvas, Romos Popiežius. Viešpats Jėzus įsteigė savo Bažnyčią, bet regimu būdu nepasiliko jos valdyti, nes visą valdžią savo vietoj pavedė paliktam pavaduotojui, būtent, Šv. Petriui. Jėzus Kristus aiškiausiai žodžiais Šv. Petriui pasakė: “Ir aš sakau, tu esi Petras (uola), ir ant tos uolos, aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės: Tau aš duosiu Dangaus Karalystės raktus; ką tu suriši ant žemės, bus surišta ir Danguje, ir ką tu atriši ant žemės, bus atrišta ir Danguje” (Mat. XVI, 16, 18-19). Šiais žodžiais Išganytojas įsteigė savo Bažnyčią ir Šv. Petriui paliko ją rūpintis, jam suteikdamas visas teises ir valdžią.

Kas gali dar aiškiau Kristaus valią pareikšti, jei ne šie tik ką pasakyti žodžiai? O betgi, de ja, atsiranda tokių žmonių, kurie nenori to pripažinti. Ypač šiais laikais kai kuriose valstybėse primanytų Šv. Tėvą iš neapykantos prigirdytų vandens šaukšte. Paklausk: už ką gi? Jie net patys nežinos ir nemokės atsakyti už ką. Tik rūstauja, ir išgirdę žodį “Popiežius”, jau dantimis griežia. Net ir mūsų tėvynėje, Lietuvoje, irgi yra tąja neapykantos dvasia užsikrėtusių žmonių. Jie visai nepaiso Kristaus pasakytų žodžių: “Kas jus niekina, mane niekina!” Mes katalikai bent gerbkime Šv. Tėvą, melsimės už jį, ir ginkime jo teises. Tačiau, pirma turime gerai pažinti, kas yra Popiežius.

Šv. Tėvo didenybė

Šv. Tėvas pavaduoja patį Kristų čia ant žemės. Nors Popiežius yra paprastas žmogus, kaip ir kiti, bet jo paskyrimas jį iškelia tiek, kad jis tampa Kristaus Vietininkas ir pavaduotojas, o Šventoji Dvasia jam duoda malonės, kad jo žodžiai Tikėjimo ir Dorovės dalykuose tampa neklaidingi. Pasaulio žmonėms kartais atrodo, kad tai negalimas daktas, ką Katalikų Bažnyčia skelbia apie Popiežiaus neklaidingumą. Juk jis esąs toks žmogus, kaip ir visi, tai kaip jis gali būti neklaidingas? Į tai mes štai ką atsakome.

— Tai tiesa, kad Popiežius yra paprastas žmogus, kaip ir visi, bet pirmasis popiežius Petras, argi buvo kitoniškas? Mūsų laikais, Popiežiai nors didelius mokslus yra išėję ir tai dar pasaulis nenori jų klausyti, tai ką bekalbėti apie Petrą, kuris buvo paprastas žuvininkas ir tiek. O kokių silpnųjų jis turėjęs. Kad ir su tuo atsitikimu Ano kieme. Griežčiausiai prisizada Kristaus neapleisti, o po keletos valandų, tas pats Petras net prieš silpną tarnaitę išsižada Kristaus.

Tačiau, Jėzus Kristus, norėdamas parodyti, kad Bažnyčios įsteigimas remiasi ne žmonių jėgomis ir išmintimi, bet Dievo galybe, tam pačiam silpnajam Petriui sako: “Aš tau sakau, tu esi Uola, o ant tos uolos (būten ant tavęs, Petrai), aš pastatysiu savo Bažnyčią ir pragaro vartai jos nenugalės”. Ir dabar matome Šv. Petrą jau ne silpną, kaip pirmai, bet kaip uolą stiprų. Jau nuo pirmos Sekminių dienos tūkstančiams sako pamokslus. Jo klauso net išminčiai ir moklininkai. O kai ima jį persekioti, Šv. Petras jau ne tik neužsigeria Kristaus, kaip pirma prieš silpną mergaitę, bet drąsiai sako, kad reikia labiau klausyti Dievo, o ne žmonių. O kai reikia mirti už Kristų, Šv. Petras toks drąsus ir patenkintas, kad net nevertu laiko save tokios garbės ir maldauja, kad jį nekaltų ant kryžiaus tuo būdu, koku žydai kalė jo Mokytoją, bet kad jį kaltų žemyn galva.

O Bažnyčia argi nestovi,

Nors Petras buvo silpnas iš prigimties, bet Kristus iš jo padarė Bažnyčiai uolą ir po šiai dienai Bažnyčia nepajudinamai stovi ir toliau ją Petro įpėdiniai valdo ir valdys iki pasaulio pabaigai, kadangi Jėzus Kristus pasakė: “Dangus ir žemė praeis, mano gi žodžiai nepraeis” (Mat. XXIV, 35). Kitu kartu vėl pabrėžė: “Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigai” (Mat. XXVIII, 20). Kitą vietą pridėda: “Pasi-tikėkite, aš pergalejau pasaulį” (Jon. XVI, 33).

Tie visi Viešpaties Jėzaus pasakymai išsipildė žodis į žodį. Ar iki šių dienų Kris-

taus Bažnyčia nestovi? Ar ji bijo ko nors? Visas pragaras kartais prieš ją sukyta, o ji toji pati su Kristaus Vietininku, Romos Popiežium, priešakyje, ir nepajudinamai gyvuoja. Praeis dar keleta šimtmečių, jei Dievas leis, ir tūkstantmečių, o Bažnyčios galybė nebus susilpnėjęs, nes pragaro vartai jos nenugalės, kadangi Kristus nemainys savo duoto žodžio: "Aš esu su jumis iki pasaulio pabaigai".

Kitos visos bažnyčios ar išliko tokios, kurių norėjo ir manė turėti jų įsteigėjai? Daugybės atskalų vien tik istorija mini ir sako, kad kadaise buvę, bet savaimė išnyko ar prisidėjo prie kitų atskalų. Jei taip, tai ar jos buvo tikros ir Kristaus įsteigtos, kad taip greitai išnyko, juk Kristus aiškiai pasakė: "Aš pastatysiu savo Bažnyčią, o pragaro vartais jos nenugalės!" Kas dabar manikėjai, pelegijai, arijonai, o tarp užsilikusiu kalvinų, liuterių, pravoslavų, ar yra vienybė moksle ir sakramentuose? Vieni ką tvirtina, kiti tuoj užginčija. Dabar protestantai vienoj tik Vokietijoje jau rodos turi apie šimtą, jei ne daugiau — visokių sektų, o mokslas jau beveik nebepanašus į tąjį, kurį skelbė Liuteris ar Kalvinas. O Katalikų Bažnyčia yra viena, katalikiška, apaštališka. Mokslas tas pats, kurį ir apaštalai skelbė, o kūrį dabar skelbia vyskupai ir kunigai. Ir neveltui Kristus yra pasakęs: "Ištikrųjų, sakau jums, kolei dangus ir žemė nepraeis, nei viena jota ir nei vienas bruoželis neišnyks iš įstatymo, iki visa įvyks" (Mat. V, 18).

Kame reikia šv. Tėvų klausyti,

Šv. Tėvo reikia būtinai klausyti visuose dalykuose, kurie liečia Tikėjimą ir Dorovę, nes čia jis neklaidingas. O kituose reikaluose, kaip politika ar šiaip privatiškuose pasikalbėjimuose, šv. Tėvas nėra neklaidingas. Tikinčiam žmogui šis dalykas taip aiškus ir reikalingas, kad nelieka abejojimų, kadangi Popiežius turi turėti neklaidingumo dovaną Tikėjimo ir Dorovės dalykuose. Kitaip negalimas dalykas išturėti nesugadintą Kristaus mokslą. Tuomet Bažnyčia būtų pergalima ir Kristus būtų netiesą kalbėjęs, ir visi anksčiau privesti žodžiai būtų melagingi. Tuomet Kristaus Bažnyčia nei kiek nesiskirtų nuo Liuterio, Kalvino, Foci-

jaus ir kitų bažnyčių, kurios į šimtus atskalų ir sektų subyrėjo. Gi Katalikų Bažnyčia to nesibijo, nes ji stovi ant uolos, ant Petro ir jo įpėdinių ir stovės iki amžių pabaigai.

Protestantai, pravoslavai ir kiti atskilėliai kartais klaidingai supranta Popiežiaus neklaidingumą. Jie mano, kad visuose, o visuose dalykuose, net, jei pav. Popiežius rašytų laišką savo pažįstamui, ir tas laiškas būtų neklaidingas. Tačiau, jei jie taip suprastų, kaip katalikai supranta, manau, ilgai nesiginčiję, pasakytų: "Jei taip jūs katalikai suprantate Popiežiaus neklaidingumą tik Tikėjimo ir Dorovės dalykuose, tai, žinoma, kitaip nei negali būti. Nes reikia kuo nors rentis, kad nebūtų taip, lyg leistis į jūras be irklo ir be vairo".

Šv. Tėvas viso pasaulio tėvas

Popiežių vadiname Tėvu, kadangi jis nešioja tėvo ypatybes. Visi tikintieji yra lyg jo vaikeliai. Jis rodo savo tėvišką meilę visiems be išimties vaikeliams. Jis šelpia visus, kiek gali medžiaginiai, bet ypač dvasiniai. Jį vadiname šventuoju dėl to, kad jis eina pačias švenčiausias ir brangiausias pareigas, stačiai patį Kristų pavaduoja, ir yra Kristaus tiesioginis Vietininkas. Viso pasaulio katalikai myli šv. Tėvą. Važiuoja jo pamatyti, nors vieną žodelį trokšta iš jo išgirsti. Jį net ant rankų nešioja. Nors priešai iš to piktinasi, bet tikintieji gerai žino, kad jie šv. Tėve gerbia ne žmogų, bet Kristaus pavaduotoją čia ant žemės. Įsivaizduok tik tėvo ir sūnaus santykius, ir lengva bus suprasti, jei sūnus bučiuos tėvui rankas, o jei reiks atsiprašyti, net ir kojas pabučiuos.

Šventasis Tėvas labai gailisi ir tų vaikelių, kurie palikę tėvo namus, klaidžioja pavojingose Tikėjimui ir Dorovei draugijose. Kaip jis norėtų, kad visi, kaip vienas būtų toj pačioj avidėj ir klausytų vieno Kristaus piemens. Šv. Tėvas trokšta, kad pasaulis įsitikintų į Kristaus įsteigtos Bažnyčios neklaidingumą ir šv. Tėvo, kaipo Kristaus Vietininko, priimtų pamokinimus, kaip iš paties Kristaus: "Kas jūsų klauso, manęs klauso".

"Jei jūsų teisybė nebus pilnesnė, kaip Rašto žinovų ir parisiejų, jūs neįeisite į dangaus karalystę." (Mato V, 20).

A. J. Miciūnas, M. I. C.

Prie Seminarijos Kūrimo Istorijos

(*Tęsinys*)

Didysis Altorius

Sanktuarijume yra trys Tavernelli, įdomių varjantų gelsvo marmuro altoriai. Altoriai yra grynai liturgiški; juose nėra jokio nereikalingo balasto, kaip kad daugelyj bažnyčių galima pastebėti — įvairių įvairiausių gramozdų apkrautų taip, kad patį svarbioji altoriaus dalis, būtent — tabernakulumas, kame yra laikomas Švč. Sakramentas, ir patys aukuro stalas, ant kurio įvyksta Šv. Mišių auka, dingsta tarp įvairių įvairiausių stulpų, stovylų - stovylėlių.

Didysis seminarijos koplyčios altorius žavi savo paprastumu ir įstabiu reikšmingumu. Labiausiai į akis puola didingas marmurinis Švč. Sakramentui tabernakulumas, kuris minijatūroje turi klasiškos bazilikos išvaizdą. Apie tabernakulumo dureles yra turtingi marmuro skulptūros papuošalai, tartum tai būtų įėjimas į kokią klasišką amžių istorišką katedrą. Tabernakulumo priešakinuose kampuose yra du susikaupę sargai: iš bronzos nuieti originalaus darbe angelų statulėlės. Ant tabernakulumo durelių yra, irgi iš bronzos nuietas, spinduliuose nužengiantis angelas. Virš durelių, keleta moderninių laiptų bruožai tabernakulumą kiek susiaurina, tačiau jis dar vis kyla aukštyne ir baigiasi aštuonkampine, su arkoniš šonuose, lengvais braižiniais iškalta kupola, tartum tai būtų dengtas stogelis.

Paskutinė Vakarienė

Altoriaus nepaprasto didumo menza, arba stalas, ant kurio būna atnašaujama Šv. Mišių auka, yra iš vieno didelio marmuro gabalo; aštuoni petingi vyrai tik su dideliu vargu ją užkėlė. Mat, altoriaus konsekravimui yra būtina sąlyga, kad menza būtų iš vieno akmens gabalo. Ši menza be to yra nušlypuota, gi kraštai iškaltais marginiais padabinta.

Aštuonios, nuslydintos raudono marmuro

kolumnėlės, su bronzinėmis kapitelijomis, palaiko menzą ir puošia altoriaus priešakį.

Altoriaus priešakyje (antipedium'e) tarp raudonųjų marmuro kolumnėlių, yra originalaus darbo, bronzos nuietas, "Paskutinės Vakarienės" vaizdas, kuris vaizduoja Kristų ir Apaštalus, kuomet Atpirkėjas, kaip vyriausias kunigas, pats pirmas duoną ir vyną pavertė savo Švenčiausiuoju Kūnu ir Brangiausiuoju Krauju.

Į altorių veda trys marmuro laiptai ir platforma. Altorius yra atstu nuo sienos ir lengvai aplink apeinamas.

Visas altorius, bronzinis antipedium'as — tai kūrinys žymių Italijos artistų: skulptoriaus prof. Pietro Piraino ir arkitekto Antonio Piraino. Jis partrauktas tarpininkaujant kun. Kazimierui Rėklaičiui, M. I. C.

Altoriaus šone pritvirtinta bronzinė lentelė su parašu: "Atminimui tėvų: Petro ir Viktorijos, aukavo Kun. J. A. Karalius". Mat, to altoriaus įgyjimui stambiają auką suteikė Shenandoah lietuvių parapijos klebonas, pasiryžęs ateityje ir likusią dalį apmokėti.

Įspūdingas Kryžius

Viršuj altoriaus yra majestingas Viešpaties Jėzaus, už mus savo gyvybę ant kryžiaus atnašaujančio, paveikslas. Čionai kenčiančio Kristaus akys — praviros, veidas — pilnas skausmo, sąnariuose lengvai pastebimos ištemptos gyslos. Kryžiaus viršuje yra ne tik prikaltas Dieviškojo Atpirkėjo vardo pirmos raidės, — kaip paprastai kryžiuose būna pažymėta raidėmis, I. N. R. I. — bet yra pilnas parašas lotynų kalboje: "Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum" ("Jėzus Nazaretis Žydų Karalius"). Nukryžiuotojo figūra yra meniškai išdrožta iš kriaušės medžio. Šis įspūdingas kryžius sukelia susikaupimo dvasios kiepvieno koplyčią lankančio širdyje ir labai tiksliai papildo liturginį altorių. Minėtas kryžius yra tai pasaulyje plačiai pasižymėjusių Tyrolio skulptorių darbas. Seminarijos koplyčia šią menišką pažibą įgijo

ačiū duosnumui geradarių Juozo ir Anastazijos Kilų iš Chicago, Illinois.

Didįjį altorių taipgi labai puošia šeši nauji, bronzo nulieti, liktoriai (žvakidės), kuriuos arkivyskupo Jurgio Matulevičiaus atminčiai įtaisė Marijonų Seminarijos rėmėjas J. K-mas iš Chicagos.

Šoniniai Altoriai

Du šoniniu altoriu sanktuarijume taipgi yra pagaminti iš gelsvo marmuro. Jų išvaizda, stilius — pritaikinti prie didžiojo altoriaus, tik yra smulkesni. Kadangi juose nelaikoma Švč. Eukaristija, todėl vieton tabernakulumo viename altoriuje yra baltojo marmuro Švenčiausios Širdies statula, o kitame — marmurinė Šv. Juozapo statula. Abiejų altorių antipediumai yra bronziniai; vienas turi spinduliuojančios širdies atvaizdą, o antras rodo pirmasias Šv. Juozapo vardo raides SJ. Abiejų altorių menzos padėtos ant keturių, rožinės spalvos, kolumnų, kas žymiai puošia altorių priešakį.

Dešiniajame koplyčios šone altorių ir marmurinę Saldžiausios Širdies statulą įtaisė uoli Saldžiausios Širdies garbintoja ir pastovi katalikiškų įstaigų rėmėja — Antanina Lesčinskienė iš Chicago.

Kitą šoninį altorių įtaisė Juozas Stoškus; marmurinę Šv. Juozapo statulą padovanojo Uršulė Bubliūtė. Tai buvusieji Provincijolo Kun. Jakaičio geri parapijiečiai iš Worcester, Mass.

Šiuos tris ką tik minėtus altorius š. m. balandžio 22 d. konsekravo J. E. Vyskupas Vilius D. O'Brien, D. D. Iškilmingose ir reikšmingose apeigose dalyvavo dvasiškijos, seselių ir šiaip žmonių.

Suolai ir Klausyklos

Koplyčios suolai ir dvi klausyklos yra ažuoliniai. Jų stilius yra gotiškas, pritaikintas prie koplyčios gotiškų langų ir lubų. Suolai galuose turi panašius langams išpauštymus. Ypač gausiais gotiškais ir dieviškųjų dorybių simbolais (kryžius, inkaras, širdis) medžio išpauštymais yra papuoštos abi koplyčios.

Seminarijos koplyčia, rasiť, dar daug metų būtų buvusi be suolų ir be klausyklų, jei netikėtai tokios žymios aukos nebūtų padarūsė Ieva Dundaitė iš Pittsburgho.

Vieną klausyklą įtaisė senutė Marijona Zablokienė iš Mahanoy City, Pa., kuri jau palaidojusi savo vyrą, savo sūnų kunigą ir kitus vaikus, gi pati gerais darbais puošia savo senatvę.

Antrąją klausyklą įtaisė kita labai kukli ir pamaldi senutė M. A. iš Oglesby, Illinois.

Balkonas

Per visą koplyčios galą, virš didžiųjų durų, yra balkonas chorui ir vargonams. Tik, gaila, ligšiol koplyčioje vargonų nėra. Mat, koplyčios didumui vargonai atseitų arti \$2000. Ligšiol dar neatsirado tokio geradarijo, kuris tiek įvertintų gerą muziką, kad seminarijos koplyčioje įtaisytų vargonus. Todėl, iki šiam laikui vieton vargonų koplyčioje naudojama sena fizgarmonija. Tačiau, seminarijos klierikai ir mokytojai turi vilties, kad Dievo Apvaizda atsiųs kilnų geradarių, kuris tą kiekvienai bažnyčiai reikalingą liturgijos papuošalą panorės įtaisyti.

Žiūrint į balkoną nuo didžiojo altoriaus, akį maloniai traukia balkono ornamentuota, neaukšta geležinė tvorelė. Jos braižinys buvo specialiai pagamintas seminarijos koplyčiai ir sudaro jaukią harmoniją su bendru koplyčios vaizdu. Kadangi ši tvorelė permatoma, todėl nenukerta koplyčios ilgio ties balkono linija ir, kas svarbiausia, palieka atvirą vaizdą į koplyčios šedevrą — “Rožinį Langą”.

Rožinis Langas

Virš balkono, sienoje, yra vienas apskritas, tašyto akmens rėmais, gotiškas langas. Jame yra dvylika tarpų, kurie išeina iš vidurinio apskrito tarpo, tartum saulė su savo spinduliais. Kadangi toksai langas turi panašumo į rožę, iš kurios apskritos širdies išsivysto žiedų lapeliai, dėl to, tos rūšies langas vadinamas “rožės langu”.

Seminarijos koplyčios “Rožinis Langas” yra tikra rožė. Visų pirmiausia, jos rėmai

yra meniškai iš akmens iškalti pagal arki-tekto M. Žaldoko braižinį, taip jog tas langas yra didelis koplyčios papuošalas ne tik iš vidaus, bet ir iš lauko.

Ypač žavintis yra to lango turinys. Mat, nesigailėta kaštų, kad tas langas būtų įspūdingas ir meniškas. Dvylikos tarpų galuose, yra dvylikos apaštalių vaizdai, gi viduriniame tarpe yra Apaštalių Karalienės — Švenčiausios Panos Marijos paveikslas. Kiekvienas apaštalas rankose laiko kokį simbolą, su jo gyvenimu surištą, arba kokį nors įrankį, kuriuo apaštalas buvo nukankintas. Pavyzdžiui, Šv. Petras rankose laiko raktus, kurie reiškia, jog jis Kristaus paskirtas Bažnyčios galva, Popiežiumi. Šalia jo dar matosi apverstas kryžius, kuris mums primena, jog

Šv. Petras buvo kankinys, miręs ant kryžiaus prikaltas galva žemyn. Šv. Povilas rankose laiko kardą, kadangi Povilui kardu buvo nukirsta galva. Šalia jo matosi ir knyga, nes Šv. Povilas yra palikęs savo turiningų raštų. Šv. Andriejus rankomis apglėbęs du sukryžiuotu balkiu; mat, ant tokio kryžiaus jis mirė nukantintas. Šalia Andriejaus vaizdo dar dvižuvyti, kurios reiškia, jog Andriejus pirm negu pašauktas Kristumi sekti, užsiėmė žuvininkyste. Panašiai ir su kitais apaštalais vaizduojami daiktai ar įrankiai, kurie artimai susirišę su apaštalių gyvenimu ir jų kankinimu.

“Rožinį langą” įtaisyti apsiėmė advokatas Jonas B. Brenza, savo tėvėlių atminčiai, ir pusę kaštų jau sumokėjo.

(*Bus daugiau.*)

MISIJŲ SEKCIJOS DARBUOTĖ

PER kovo ir balandžio mėnesius gauta 42 siuntiniai su pašto ženklais ir kitais daiktais. Tarp bendradarbių minėtinos Seserys Kazimierietės iš paties vienuolyno Čikagoje; jos davė didelę dėžę pašto ženklų. Ponia J. Bablauskienė, Chicago, Ill., prisiuntė labai gražią kamžą. Scranton, Pa. Šv. Juozapo parapijos Sodalietės atsiuntė šv. paveikslėlių ir įvairių žurnalų. Gauta ir nemaža aukų. P-lė N. Morkiūtė, Brooklyn, N. Y., paaukavo net penkis dolerius misijų reikalams. P-lė A. Masioniukė, Worcester, Mass., aukavo du dolerius. P-nia A. Ditchman, Cleveland, Ohio, aukavo \$1.50. Po vieną dolerį aukavo sekantieji: S. Jakubauskienė, Riverside, Ill., A. Mikšienė, W. Lynn, Mass., M. Gaputis, S. Boston, Mass., F. Žilinskienė, Brighton, Mass., C. Lupukienė, Cicero, Ill., M. Kwetinski, Kewanee, Ill., D. Braškauskienė, Aurora, Ill., M. Bulotienė, Forest City, Pa., davė 50c, o V. Lubinienė Kewanee, Ill. davė 25c. Visiems aukotojams ir bendradarbiams tariame nuoširdžiai ačiū.

Kovo mėnesyje nusiuntėme \$40 kun. Vladi Mažonui, MIC. į Tokio, Japoniją, kur jis mokosi japonų kalbos ir rengiasi apaštalauti japonų tarpe. Japonijoje dirva katalikybė yra kuoplačiausia. Ten žmonių 67 milijonai, o katalikų 107,000, reiškia vos saujelė netikinčiųjų tarpe. Tačiau tas nenuos-

tabu nes Japonijoje tikėjimo laisvė suteikta tiktai 1889 metais. Budistų tikėjimas tenai yra stipriausiai įsigalėjęs ir savo sekėjų skai to 52 milijonus. Čia tikrai jūra misijonierių veiklai.

Štai ištraukos iš mūsų bendradarbių laiškų: Elena Ramoškaitė, Scranton, Pa., Sodaliečių vardu rašo — “Ši laišką rašom duoti jums žinią, kad siunčiam žurnalus ir paveikslėlius. Trokštam kad mūsų darbas būtų naudingas misijoms. Linkime kuo ilgiausios pasėkmės.” Lauryna Kazokaitė, Edwardsville, Pa. parašė gražų laišką; ji sako — “Aš esu aštuonių metų mergaitė. Sužinojus nuo savo močiutės, kad misijonieriai prašo senų pašto ženklų ir karolėlių, aš paprašiau ir savo draugių ir kitų, kad man padėtų. Prašau pranešti ar viskas tinkama”. Viskas puikiai, Lauryna, darbuokis toliau!

Kviečiame visus Kristaus Karaliaus Laivo skaitytojus remti misijonierius renkant suvartotus pašto ženklus, ražančius, įvairius blizgučius, seną auksą, šv. paveikslėlius ir panašius daiktus. Viską siųskite “fourth-class” paštu: jis pigus ir patogus. Aukos, pašto ženklai, ir kiti daiktai siunčiami šiuo adresu:

MISSION CLUB
MARIAN HILLS SEMINARY
HINSDALE, ILLINOIS

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Kas šiandien Svarbiausia!

Paryžius, Prancūzija. — Dominikonų generolas Tėv. Gillet, lankydamas savo vienuolynus, aplankė Europą, Ameriką ir misijų kraštus. Jam teko kalbėtis su žymiausiai valstybių vyrais ir pajusti viso pasaulio nuotaiką. Jis visur girdėjęs skundų klausimą: „Kas bus? kas mus laukia? Tėv. Gillet nuomone, pasaulio skaudi būklė yra todėl, kad visų klausimų išsprendimo ieškoma piniguose ir ūkio sutvarkyme. Tuo tarpu užmirštama Kristaus žodžiai „mylėkite vienas kitą“. Nė beprotiškas ginklavimasis nė ūkio kongresai neturi vertės, kol nesutvarkomos žmonių sąžinės. Savo mintis T. Gillet baigia: „Duokite žmonėms sąžinę, protą, kad jie turi nemirtingą sielą, tai pasaulis savaime sutvarkys“.

Už Moterystės Sakramentą Mirties Bausmė

Viename Ispanijos raudonųjų mieste privačiuose namuose kunigas suteikė jaunavedžių porai prie dviejų liudininku moterystės sakramentą. Visi buvo suimti ir po dviejų valandų sušaudyti.

Jau Paskirtas Šv. Tėvo Legatas

Šv. Tėvas savo pasiuntiniu į Tarpt. Euch. Kongresą paskyrė Vatikano valstybės sekretorių kard. Eugenijų Paelli.

Šv. Tėvas Išvyko

Balandžio 30 d. Šv. Tėvas Pijus XI apeleido Romą ir išvyko į vasaros metu gyvenamąją vietą — Castel Gandolfą. Važiuojant ta gatve, kuri jau buvo išpuošta vokiškomis vėliavomis su svastika prieš pat Hitlerio atvykimą Italijon. Popiežius įsakė tamsia užuolaida uždengti automobilio langus, nes jam per daug skaudu yra žiūrėti į tos tautos vėliavas, kur taip be pasigailėjimo, taip skaudžiai persekioja katalikus. Į Castel Gandolfą įvažiuojant skambėjo varpai, buvo keliamos ovacijos. Popiežius išėjęs į balkoną davė savo palaiminimą.

Naujas Batsiuvių Globėjas

Roma, Italija. — Jau buvo pranešta, kad per Velykas Romoje paskelbti trys nauji šventieji, tarp kurių yra ispanas, broliukas pranciškonas šv. Salvatore de Horta. Jis yra kilęs iš mažo Katalonijos kaimo. Išmokęs batsiuvystės amato įstojo vienuolynan. Čia siuvo batus, buvo virėju ir net durininku. Ir jis prie tų paprastų darbų pasiekė aukšto šventumo ir dar gyvas būdamas darė labai daug stebuklų, gydydamas ligonis. Mirčių pasitiko, giedodamas džiaugsmo giesmes. Dabar ispanai katalikai batsiuviai, norėdami pagerbti savo amato šventąjį, ruošiasi įsteigti katalikų batsiuvių sąjungą ir jos globėju pasirinkti naująjį šventąjį batsiuvi.

Šv. Salvatore tėviškė šiuo laiku dar tebėra Katalonijos raudonųjų rankose.

20,000 Inžinierių

Paryžius, Prancūzija. — Velykų pirmą dieną Paryžiaus Dievo Motinos katedroje 5000 inžinierių bendrai priėmė šv. Komuniją, kurią dalino vienu momentu 20 kunigų. Žmonės šis įvykis giliai paveikė, kad tiek mokslo vyrų vienu sykiu jungėsi su Kristumi. Ta proga tenka pažymėti, kad tokių bendrų inžinierių pamaldų buvo suruošta 150 Prancūzijos vietų. Iš viso šv. Komunijoje priėjo 20,000 inžinierių. Tai vis nariai katalikų inžinierių sąjungos Prancūzijoje. Toji sąjunga buvo įsteigta 1913 m. pirmą sykį įsirašė tik 123 inžinieriai, o dabar jau išaugo į milžinišką sąjungą. Katalikybė bedieviškoje Prancūzijoje plečiasi visu smarkumu.

Ar Visi Rusijoje Bedieviai?

Londonas, Anglija. — Londono spaudoje pasirodė trumpa žinia iš Rusijos Ukrainos, kurios autorius, laikraščių tvirtinimu, esąs patikimas žmogus, bet, savaime aišku, jo pavardė laikoma griežčiausioje paslaptyste. Ten rašoma: „Aš nesu stebėtojas mokslininkas, bet kas šiandien darosi Rusijoje gerai žinau ir matau. Maskva savo „likvidavimus“ tęsia toliau, bet ir raudonajai galiai yra ribos:“

ir jie kas negalima negali padaryti. Jokiais mirties sprendimais neužmuš ukrainiečių tautinio ir religinio susipratimo.

Ukrainiečiai savo karčių pergyvenimu patyrė, ką gyvenimui bolševizmas duoda. Ir mūsų tarpe dvasioje nėra nei bedievių, nei komunistų nei Lenino garbintojų. Ir prie to neprives jokia jėga. Maskva galėjo nuteisti Grinką, Rakovskį (žymūs ukrainiečių vadai), bet ji negali pavergti tautos sielos, kuri yra perdėm religinga. Mes tikime, kad ateis diena, kada Kijevas (ukrainiečių sostinė) vėl virs religinio ir kultūrinio gyvenimo centras ir vėl gatvėse skambės: "Garbė Jėzui Kristui! — Per amžius. Amen!"

Al Smith Gavo Šambeliono Titulą

Šiomis dienomis J. E. Kardinolas Hayes, New Yorko arkivyskupas iškilmingai įteikė buv. gubernatoriui Alfredui Smith šv. Tėvo Popiežiaus Pijaus XI privataus šambeliono titulą už jo nuopelnus labdarybės dirvoje.

Nauji Išradimai

Prekybos Departamentas išdavė išradimo patentus šiems asmenims ir firmoms: Jonui Adomaičiui, Raseiniuose, išradusiam šviesos taikiklį. Jonui Striauskui, Kaune — dėžė kiaušiniams pervežti. Feliksui Pusvaškiui, Širvintų m., Ukmergės apskr. — radijo antenoms į stiebus pakelti ir nuleisti prietaisai. Vytautui Žygui, Klaipėdoje — saga kelinėms laikyti. Inž. M. Gamsai, Kaune — kniedėms, vinims ir panašioms dirbiniams iš metalinės vielos, be vielos laikiklio, gaminti priemonė. Be to, duoti išradimų patentai 15 užsienių asmenų ir firmų, pareiškusių norą Lietuvoje užregistruoti savo išradimus.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Primicijos

Boston, Mass. — Gegužės paskutinėmis dienomis, buvo išventintas kunigu, kl. Jonas Daunis. Jo garbei parapijos salėje buvo suruoštas šaunus bankietas. Kur teks dirbti, kol kas nežinome. Visvien linkime naujam Kristaus darbininkui, tyraus Altoriaus džiausmo ir ištvermės.

Blaivininkų Suvažiavimas

ALRK Blaivininkų Susivienymo Naujosios

Anglijos apskritis turėjo savo metinį suvažiavimą, šv. Petro parap. salėje, So. Boston, Mass. Suvažiavimui atlaikė šv. Mišias vietinis parap. vikaras, kun. K. Jenkus. Pamokslą pasakė kun. Kaz. Urbonavičius. In corpore visi priėmė šv. Komuniją. Po šv. Mišių parapijos salėje, įvyko bendri pusryčiai.

Iš Tėvų Marijonų Gyvenimo

Chicago, Ill. — Šiomis dienomis, tėvai marijonai yra užsiėmę kunigų pavadavimo darbais įvairiose parapijose.

Kun. A. Bublys, laikinai pavaduoja kun. Matulaitį, Reading, Pa.

Kun. A. Jeskevičius eina klebono pavaduotojo pareigas Milwaukee ir Racine parap., Wis. Jis pavaduoja kun. Martį.

Kun. B. Vitkus pagelbsti pastoracijos darbuose, Indiana Harbor, Ind. Tos parapijos klebonas, kun. K. Bičkauskas serga.

Kun. K. Vengras laikinai eina vikaro pareigas Dievo Apvaizdos parap. (18th St.), Chicago, Ill.

Taiposgi, tėvai Marijonai sekmadieniais teikia pagalbą Marquette Park ir Bridgeport parap., Chicago, Ill.

MALDA

prie

KRISTAUS PASAULIO KARALIAUS

O Jėzau Kristau, išpažįstu Tave pasaulio Karaliumi. Visa tai, kas padaryta, sutverta dėl Tavo. Panaudok manyje visas Tavo teises. Aš panaujiniu mano krikšto pažadus, atsižadant velnio, jo darbų ir garbės ir pažadu gyventi kaip tikras-a krikščionis-ė. Pasistengsiu patsai-ti, kad triumfuotų, kiek tai pareis nuo manęs, Dievo ir Tavo Bažnyčios teisės.

Dieviškoji Jėzaus Širdie, aukoju Tau mano Nuolankius darbus, kad Tavo Šventas Karaliavimas būtų pripažintas visų širdžių taip, kad Tavo taikos viešpatavimas įsikurtų visame pasaulyje. Amen.

(Visuotini atleidai vieną kartą dienoje suteikti šiai maldelei, paprastas sąlygas išpildžius. — Sacr. Penit. Feb. 21, 1923).

ALP 2272

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Pasitarimai Su Šv. Sostu

Gegužės mėnesyje, galų gale prasidės Lietuvos vyriausybės pasitarimai su Šv. Sostu, dėl valstybės ir Bažnyčios santykių išlyginimo. Sveikinantis žygis!

Arkiv. Metrop. J. Skvireckas

Šiomet mums lietuviams tenka minėti 550 metų sukaktuves nuo krikščionybės įvedimo Lietuvoje. Šiuo reikalu J. E. Skvireckas Kaino Arkivyskupijos kunigams išsiuntė raštą, kad tinkamiau būtų paminėtas reikšmingas įvykis ir bažnyčiose būtų pasakyti pritaikinti įvykiui pamokslai, daryti procesijas ir kapines atminti ir mirusius brolius ir t.t. Tuo tik turime pasidžiaugti.

Didingas Paminklas

Kristaus statulą pastatė Švedasų pavasarininkai šventoriuje su įrašu: "Viešpatie, tautų Valdove, Tau mūsų širdys".

Paminklinis Paminklas

Paminėti 20 nepriklausomybės metų sukakčiai, Panevėžyje numatyta pastatyti muziejų. Išlaidos sieks 120,000 litų.

Nauji Altoriai

Telšių parapijos bažnyčioje baigiama galutinai įrengti du naujus altorius: šv. Kryžiaus ir šv. Jono Bosko. Prie to tikslo visi parapijiečiai duosniai dedasi ir aukoja.

Statys Lietuvoje Galingą Radijo Stotį

Lietuvos vyriausybė padarė visai tautai didelės svarbos nutarimą. Lietuva turės modernę, galingą radijo stotį, kuri pralenks daugelių atvėjų net kitas valstybes, savo radijo susisiekimais. Galima tik pasidžiaugti tautos laimėjimu.

Liepojaus Vyskupu Paskirtas Lietuvis

Lig šiol Latvijoje buvo katalikų arkivyskupas Rygoje ir vyskupas Latgalijoje. Dabar įsteigė vyskupiją Liepojuje, kur vyskupu yra paskirtas lietuvis kun. Ant. Urbšys, buvęs Ludzės klebonas.

Kun. Ant. Urbšys gimęs 1879 m. Rokišk.

kyje. Aukštesnius mokslus ėjo Petrapilyje. Visi šiuo paskyrimu džiaugiasi.

Pagerbė Motinas

Renava. — Gegužės 1 d., klebono kun. St. Šantaro rūpesčiu, buvo gražiai pravestas motinos dienos minėjimas. Ta proga daug priėjo išpažinties ir prie Dievo stalo. Po pamaldų, parapijiečiams skaitlingai dalyvaujant, ant kapinių už mirusias motinas buvo atgiedota "Libera" ir "Viešpaties Angelas". Klebonas pasakė pritaikintą pamokslą. Po to parapijos salėje iškilmingas pagerbimo aktas, kur mokyklos vaikučiai — eilėrašciais, parapijos choras — dainomis dėkingai ir linksmai nuteikė motinas. Uždarant posėdį, gražiai ir išpūdingai kalbėjo mokyt. Basevičiūtė.

Pertvarkymas Mokyklos

Kaunas. — Kaip tenka patirti, Seirijų amatų mokykla bus perkelta į Alytų ir įkurta Vilniaus pusės kareivinėse. Tai daroma dėl to, kad Alytus yra patogesnė vieta užsakymams priimti ir pristatyti. Į Alytaus amatų mokyklą iš Kaišiadorių bus perkeltas račių skyrius. Plečiamos ir kitos amatų mokyklos. Klaipėdoje jau pradėti statyti dideli amatų mokyklos rūmai, kurie kaštuos apie 2,5 mil. lt. Kaune numatomos kelios amatų mokyklos: metalininkų, stalių ir k. Mokyklai rūmus manoma statyti Šančiuose.

Reta Šventė

Girdiškė. — Balandžio mėn. 24 d. Girdiškės didingoje bažnyčioje atlaikė pirmas šv. Mišias kun. Bronislovas Šveikauskas. Malonų darė išpūdį, kada drebančiom rankom sūnus kunigas spaudė žilagalvių senelių galvas. Mišiose asistavo Prelatas Kuodis, paįmokslą sakė Telšių Kunigų Seminarijos dvasios tėvas kun. Steponavičius. Prilnčių nuotaišką pagyvino vaišės, kurios įvyko Prilnčių tėviškėje.

"Kristaus Karaliaus Laivas"

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c